

allerede have anført, kan jeg endnu, som det i Betænkningen er udtalt, fremhæve som Noget, der taler herfor, at der spares endeel Tid og endeel Bekostninger derved.

Juslitsministeren: Der blev i Udkaafets Motiver ikke anført nogen Grund hvorfor Udkaftet er gaaet den Vej, at foreslaae de Sager, hvori der er Spørgsmaal om den borgerlige Tjenesteplicht, afgjort ved Domstolene, medens derimod alle Spørgsmaal, som vedkomme Maaden, hvorpaa de Vedkommende vilde have at afstjene denne Tjenesteplicht, vilde være at afgjøre ad administrativ Vej. Jeg har anseet det for unødvendigt at optage Grunden dertil, da den ligger ganske nær. Det er nemlig den, at det er den samme Regel, der hidtil i alle Landmilicesager har været fulgt efter Forordn. 8de Mai 1829, hvori det hedder i den 20de §: „Alle Sager, der gaae ud paa, hvorvidt en Person efter sin Stand og Stilling henhører til Lædgerskullen eller ikke, skulle fremdeles, som hidtil, efterat være afgjorte ved Landmilice-Sessjonen, derfra kunne indaafes til Høiesteret, naar enten den Paagjældende derved finder sig brøstholden, eller Cancelliet maatte paa Landmilicevæsenets Vegne skønne, at der er Anledning til sliig Paaanke. Der har i denne Henseende vel været fulgt en anden Regel med Hensyn til Spørgsmaal om de Søværnepligtiges Tjenesteplicht, da Sager i denne Henseende under alle Omstændigheder ere blevne afgjorte tidligere af Admiraltetet og nu, efterat Udskrivningsvæsenet, ogsaa hvad Søetaten angaaer, er overgaaet til Juslitsministeriet, af dette. Men det forekommer mig, at det her i denne Sag vil være aldeles principmæssig rigtigt, at følge den for Landmilice-Udskrivningen hidtil gjældende Regel. De Spørgsmaal, der kunne opstaae om, hvorledes en Tjenesteplichtig skal anvendes, navnlig om han skal ansættes ved det ene eller det andet

borgerlige Corps, saavel som, hvis der skulde vedblive at bestaae flere borgerlige Corps, baade et Artilleri- og et Infantericorps, saa ved hvilket af disse 2 Corps, eller ialtsald om han skulde ansættes ved Brandcorpsen eller ved Borgervæbningen, det er Spørgsmaal, som ganske maae afgjøres efter den Paagjældendes legemlige Bessaffenhed og tildeels efter hans huuslige og pecuniaire Forhold, som slet ikke kunne blive Gjenstand for Undersøgelse og Paakjendelse ved Domstolene. Det Spørgsmaal derimod, om den Paagjældende henhører under de Tilfælde, som i Loven ere fastsatte at skulle bestemme hans Tjenesteplicht, kan altid afgjøres ved Domstolene; det har hidtil viist sig at være fuldkommen practicabelt med Hensyn til Landvarnepligten, og jeg seer ingen Grund, hvorfor ikke det Samme skulde kunne finde Sted med Hensyn til Tjenesteplichten i Borgervæbningen. Jeg troer ikke, at Tilbøieligheden til at udjevne saadanne Sager, som hidtil have været afgjorte ved Domstolene, skulde være saa stor, at man skulde ønske at faae disse Sager for Landmilitaaretens Vedkommende unddragne fra Domstolene til den administrative Afgjørelse. Men, naar man ikke vil det, saa synes det mig mere principrigtigt, at man her, hvor man er i Færd med at organisere Borgervæbningen, lader de samme Regler gjælde for Borgervæbningen, som hidtil have gjældt og endnu gjælde for Landmilitaaret. Man kan dog umulig i disse 2 Spørgsmaal gjøre 2 forskellige Regler gjældende med Hensyn til de to forskellige Tjenesteplichter; man maa enten følge det ene Princip eller det andet paa begge Steder. Nu kan jeg ikke troe Andet, end at man snarere kunde være tilbøielig til at ønske disse Spørgsmaal, der egne sig til Afgjørelse ved Domstolene, underlagte Domstolene i det Hele, end at man hellere skulde ønske dem underlagte den administrative Afgjørelse.